

skulde jeg ikke have nogen Betenkelighed ved at gaae ind derpaa; men der er senere indkommet et Princip i det, som jeg paa ingen Maade billiger. Det er nemlig det, der giver sig tilkjende i det Punctum, som ender den første Paragraph: „Dog skal Størrelsen af den her fastsatte Sum nærmere begrændses ved den aarlige Finantsløv, saa at ingen ledigbleven Portion kan bortgives, før end efterat den samlede Sum paany har været Gjenstand for den aarlige Bevilling“. Naar man vil see tilbage paa dette lille Lovforslags Historie, at det i forrige Samling var foreslaaet af Ministeriet under Finantsloven, at man skulde holde sig nøie til Ordene i Testators Bestemmelse og indrette et Entesæde paa Tersløse Gaard, og at man forlangte en Sum for at foretage de dertil nødvendige Byggearbejder paa Gaarden, vil man finde, at efterat Finantsloven var gaaet til Udvalg i det andet Thing, blev dette Udvalg enigt om at indstille, at istedetfor at bevilge Summen til disse Byggearbejder skulde man bemhyndige Ministeriet til at disponere over en vis Sum, indtil 400 Rb., til Udbringning blandt Enker, hvilket saa skulde træde istedetfor dette Entesæde in natura, om jeg saa maa kalde det, som Forslaget oprindelig gik ud paa. Denne Bestemmelse blev nu ikke gjenneført i forrige Samling, men Ministeriet har optaget Tanken og lagt den til Grund for det Lovforslag, der nu foreligger til Behandling. Den væsentligste Forandring, Ministeriet har foretaget i den Indstilling, der kom ifjor fra Folkethingets Finantsudvalg, er, at Summen 400 Rb. er bleven forhøjet til 800 Rb. Dette maa forsaavidt vistnok aldeles billiges, som denne Sum, efter hvad der er ophlyst i Motiverne, nærmest vil svare til, hvad Stiftelsen paa Tersløse Gaard vilde have kostet i den Skikkelse, der i det oprindelige Forslag var tilstillet at give den; thi hvis man var bleven staaende ved den mindre Sum, kunde det let have faaet Skindet af, som om Rigsdagen havde vedtaget Forslaget, for derved ligesom at snibe lidt, at spare Noget paa de Udgifter, der kunde foraaafages ved at gaae ind paa det oprindelige Forslag. Denne Forhøjelse maa vistnok aldeles billiges, og det maa vistnok ogsaa aldeles billiges, at det overskydende Be-

løb er bestemt til Pension for Personer, der have staaet i det kongelige Theaters Tjeneste; der kan jo ikke godt tænkes paa Holberg, uden at Tanken derved henvendes paa Nationaltheatret. Naar dette Tillæg nu er kommen ind i det andet Thing, saa maa man jo naturligviis antage, at det er en fornuftig Tanke, der har ligget til Grund derfor — thi skulde Motivet tænke jeg aldrig paa at søge — men jeg tilstaaer, at det ikke har været mig muligt at finde denne fornuftige Tanke. I Begyndelsen af Rigsdagens Virksomhed vilde det ikke have undret mig, om man i Folkethinget havde sølt en vis Higen efter at drage saa meget som muligt ind i Finantsloven, for derved at faae en umiddelbar Indflydelse paa Administrationen, men det er mig bekendt, at netop i de første Aar af Rigsdagens Virksomhed har man i Rigsdagen stude ud af Finantsloven mange Ting, som af Ministeriet oprindelig vare bragte derind, idet man fandt, at de ikke hørte hjemme i Finantsloven. At der muligviis kan opvises Tilfælde i de senere Aar, hvor der er staaet ind paa den modsatte Vej, idet man har søgt at indfætte Noget i Finantsloven, der ikke hører ind under samme, skal jeg ikke kunne negte, men i mine Tanker er det en Vej, som man ikke paa nogen Maade skal følge. Hvis denne Bestemmelse blev vedtaget, som her er foreslaaet i § 1, kunde man tænke sig, at det Tilfælde kunde indtræffe, at naar en Portion blev ledig, og der saa blev Spørgsmaal under Finantslovens Behandling om sammes Bortgivelse, at man da spurgte om, til hvem Portionen skulde bortgives, og saaledes ad denne Vej søgte at faae Indflydelse paa Administrationen; men det troer jeg, paa ingen Maade har været Tanken dermed. Men saa er der kun det Andet tilbage, at man, naar en Portion blev ledig, vilde forbeholde sig Ret til at indskrænke dette Beløb af 800 Rb. Det forekommer mig nu besynderligt, ligesom jeg naturligviis, som sagt, finder den første Fremgangsmaade urigtig, at lade Legater bestyre af en stor Forsamling; det er i mine Dine aldeles urigtigt, om man vilde lade de værende Majoriteter paa Rigsdagen have Indflydelse paa Bestemmelsen af Beløbet af et Legat; det vilde, forekommer det mig, fribe imod selve Begrebet af et Legat; thi dette